

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

Jeg vil så blot til allersidst sige, at de synspunkter, som jeg synes det var lidt mærkeligt at høre, om, at vi var uansvarlige politikere, der benyttede Danmarks radio som en slagmark, ramte mig meget ubehageligt, men jeg vil blot sige: vi er da nogle stykker i dette ting, der også har arbejdet med Danmarks radio uden at have vores daglige arbejde dér. Man kan godt udføre et hæderligt stykke arbejde i radiorådet uden at skulle have at vide, at det er slagmark for uansvarlige politikere. Jeg tror, vi skal lade den side af sagen, medarbejdernes åbenbart mindre velvillige syn på radiorådet, ligge.

En anden ting er, at muligheden for større alsidighed i æteren kommer frem, hvis man for en rimelig pris kan gennemføre flere nordiske tv-udsendelser, og vi var på det sidste møde i Nordisk Råd klar over, at denne sag, som vi også fra mit partis side i årevis har arbejdet for, nu var ved at nærme sig en realitetsløsning. Jeg tror, det er realistiske løsninger, hvor de økonomiske muligheder er til stede for virkelig at komme i gang med noget. Jeg tror, det er den slags løsninger, vi skal se efter, og derfor håber jeg inderligt, at når vi i løbet af juni måned skal diskutere disse ting igen i Island, bliver det snart en realitet, at vi får mulighed for at se programmer fra de andre nordiske lande.

Jeg vil ikke kommentere indholdet af radioereguleringen eller gå ind i en debat om den. Vi får lejlighed til det her, jeg tror, det er den 26. marts. Men jeg må til slut sige, at jeg kan ikke opfatte det anderledes efter de udtalelser, der er faldet i dag, og når jeg tæller op, hvor mange der står bag de forskellige ordførere, end at det nye radioråd skal fungere fra 1. april, og selv om der fra enkelte medlemmers side har været sympati for hr. K. Helveg Petersens tanker om, at man skulle have haft en helt anden ordening, må jeg være forpligtet til at sætte den nuværende lov i kraft og foretage de i henhold hertil nødvendige udnævnelser.

Hr. Ole Espersen svarer nok for sig selv. Jeg må forstå det sådan, at socialdemokratiet vedstår den lov, deres egen minister har været den første til at gå ind for.

Ole Espersen (S):

Det blev nævnt — jeg tror, det var af hr.

Bernhard Baunsgaard — at dette kunne ligne en medarbejderkonference for Danmarks radio, og så vil jeg mene, at en repræsentant for freelance'rne også må have lov til at sige noget. Jeg vil derfor sige et par ord her.

Først til hr. Lembourn: de oplysninger, jeg kom med om indflydelsen på dagspressen, når man har reklamefjernsyn, er selvfølgelig korrekte, og vi vil kunne udveksle de åbenbart forskellige oplysninger, vi har, når vi får forslaget i udvalg.

Der er ikke tale om, at man med nogen rimelighed kan foretage en sammenligning mellem Danmarks radio og bogmarkedet eller musikmarkedet, eller hvad man nu vil nævne. Det er klart, at dér er der fri konkurrence, der er plads for hundrede eller tusinde forfattere, og der er plads for hundrede eller halvtreds forlag. Men vi ved udmærket godt alle sammen, at sådan kan det simpelt hen aldrig blive inden for radio- og fjernsynsvirksomhed. Der vil aldrig kunne blive tale om nogen form for fri og rimelig konkurrence. Der vil ikke kunne blive tale om at give koncessioner til dem, som har de økonomiske midler til deres rådighed.

Der er dårlige erfaringer fra andre lande, når man indfører konkurrencen. Det er fuldstændig rigtigt, som hr. Lembourn nævnte, at i England medførte oprettelsen af den uafhængige kanal i starten — og jeg præciserer i starten — at det gamle BBC ligesom blev peppet lidt op, men denne gode indflydelse varede fra et halvt år til et år. Derefter kom den almindelige konkurrence, den faste konkurrence, på seertal og intet andet. I den forbindelse nævnte hr. Lembourn, at jeg bevægede mig ind på en farlig argumentation, fordi jeg ligesom gav udtryk for, at det var ligegyldigt, hvad publikum mente om fjernsyns- og radioprogrammer.

Naturligvis mente jeg ikke det, og naturligvis mener jeg, at publikums kvalitetskrav og kvalitetsvurdering er overordentlig vigtig, men kvaliteter er to ting. Kvalitet skal vurderes ud fra hvert enkelt værks egenskaber, men også ud fra alsidigheden som helhed i en programflade, og enhver kan sige sig selv, at alsidigheden, hensynet til minoriteterne, ikke varetages, når man alene har en konkurrence baseret på det størst mulige antal seere. Det er ganske udelukket.